

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (трети състав)

4 юли 2017 година*

„Седма рамкова програма за научни изследвания, технологично развитие и демонстрационни дейности (2007—2013 г.) — Споразумения за безвъзмездно отпускане на средства по проектите PlayMancer, Mobiserv и PowerUp — Член 299 ДФЕС — Решение, което е изпълнително основание — Жалба за отмяна — Обжалваем акт — Допустимост — Пропорционалност — Задължение за полагане на грижа — Задължение за мотивиране“

По дело T-234/15

Systema Teknolotzis AE — Efarmogon Elektronikis kai Pliroforikis, установено Атина (Гърция), за което се явява E. Georgilas, avocat,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват J. Estrada de Solà и L. Di Paolo, в качеството на представители, подпомагани от E. Politis, avocat,

ответник,

с предмет искане на основание член 263 ДФЕС за отмяна на Решение на Комисията от 10 март 2015 г. C(2015) 1677 окончателен, което е изпълнително основание за принудително събиране от жалбоподателя на сума в размер на 716 334,05 EUR, ведно с лихвите,

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав),

състоящ се от: S. Frimodt Nielsen, председател, V. Kreuschitz (докладчик) и N. Póltorak, съдии,

секретар: E. Coulon,

постанови настоящото

Решение¹

[...]

* Език на производството: гръцки.

¹ — Възпроизвеждат се само точките от настоящото съдебно решение, които Общият съд счита за уместно да публикува.

От правна страна

[...]

По допустимостта

Въведение

[...]

- 80 Преди да бъде разгледано възражението на Комисията за недопустимост, е важно да се припомни, че съгласно член 299 ДФЕС актовете на Комисията, които налагат парично задължение за субекти, различни от държавите, имат изпълнителна сила. Принудителното изпълнение се урежда от разпоредбите на гражданскопроцесуалните норми, които са в сила в държавата членка, на чиято територия се осъществява. Изпълнителното основание се прилага към решението без допълнителен контрол освен за автентичност на акта, от страна на националния орган, определен за тази цел от правителството на всяка държава членка, и за който то уведомява Комисията и Съда на Европейския съюз. След изпълнението на тези формалности по молба на заинтересованата страна, тя може да пристъпи към принудително изпълнение, като сезира директно компетентната институция съгласно националното законодателство. Принудителното изпълнение може да бъде спряно само с решение на Съда на Европейския съюз. Независимо от това контролът относно правомерността на изпълнителните мерки е от компетентност на националните юрисдикции.
- 81 Освен това член 79, параграф 2 от Регламент (ЕС, ЕВРАТОМ) № 966/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 година относно финансовите правила, приложими за общия бюджет на Съюза и за отмяна на Регламент (ЕО, Евратом) № 1605/2002 на Съвета (ОВ L 298, 2012 г., стр. 1, наричан по-нататък „Финансовият регламент“) предвижда, че институцията може официално да установи вземане по отношение на лица, различни от държавите членки, чрез решение, което представлява изпълнително основание по смисъла на член 299 ДФЕС.

По потвърдителния характер на обжалваното решение

- 82 Комисията по същество твърди, че обжалваното решение е просто решение, което само потвърждава предходните решения, с които се отхвърлят поисканите от жалбоподателя улеснения при плащането.
- 83 Преди всичко следва да се припомни, че жалба за отмяна може да се подава срещу всички приети от институциите на Съюза разпоредби, независимо от техния характер и форма, чиято цел е да произведат правни последици (вж. решение от 6 април 2000 г., Испания/Комисия, C-443/97, EU:C:2000:190, т. 27 и цитираната съдебна практика), с други думи, които внасят промяна в правното положение, съществувало преди тяхното приемане (вж. в този смисъл решение от 29 юни 1995 г., Испания/Комисия, C-135/93, EU:C:1995:201, т. 21).
- 84 Акт, който само потвърждава първоначалното решение, не променя положението на заинтересованото лице и при това положение не представлява решение, срещу което може да се подава жалба за отмяна (вж. в този смисъл решения от 25 май 1993 г., Foyer culturel du Sart-Tilman/Комисия, C-199/91, EU:C:1993:205, т. 23, от 9 декември 2004 г., Комисия/Greencore, C-123/03 P, EU:C:2004:783, т. 39 и определение от 27 ноември 2015, Италия/Комисия, T-809/14, непубликувано, EU:T:2015:970, т. 29). Съгласно трайно установената съдебна практика е недопустима жалба срещу акт, който само потвърждава друго решение, придобило окончателен характер. Счита се, че даден акт само потвърждава предходно решение, когато не съдържа

нищо ново в сравнение с него и не е издаден в резултат от преразглеждане на положението на адресата на това решение (решения от 7 февруари 2001 г., *Inpesca/Комисия*, T-186/98, EU:T:2001:42, т. 44, от 22 май 2012 г., *Sviluppo Globale/Комисия*, T-6/10, непубликувано, EU:T:2012:245, т. 22 и от 2 юни 2016 г., *Moreda-Riviere Trefilerías и др./Комисия*, T-426/10—T-429/10 и T-438/12—T-441/12, EU:T:2016:335, т. 545). Така, дали даден акт има потвърдителен характер, не може да се преценява единствено в зависимост от неговото съдържание в сравнение със съдържанието на предходното решение, което той потвърждава. Всъщност следва да се прецени и характерът на обжалвания акт с оглед на естеството на искането, в отговор на което е приет този акт (вж. решение от 7 февруари 2001 г., *Inpesca/Комисия*, T-186/98, EU:T:2001:42, т. 45 и цитираната съдебна практика).

- 85 Общата логика и целта на съдебната практика, свързана с актовете с чисто потвърдителен характер, са да се осигури спазване на сроковете за обжалване и силата на пресъдено нещо (вж. в този смисъл решения от 18 декември 2007 г., *Weißenfels/Парламент*, C-135/06 P, EU:C:2007:812, т. 54 и цитираната съдебна практика и от 19 февруари 2009 г., *Gorostiaga Atxalandabaso/Парламент*, C-308/07 P, EU:C:2009:103, т. 58 и цитираната съдебна практика) и следователно да се защити принципът на правната сигурност (вж. в този смисъл решения от 18 януари 2007 г., РКК и КНК/Съвет, C-229/05 P, EU:C:2007:32, т.101, от 18 октомври 2007 г., *Comisa/Парламент и Съвет*, C-299/05, EU:C:2007:608, т. 29 и определение от 29 юни 2009 г., *Sofra/Комисия*, C-295/08 P, непубликувано, EU:C:2009:407, т. 53 и 54). В това отношение е постановено, че целта на съдебната практика — според която е недопустима жалбата за отмяна на решение, което само потвърждава предходно решение, необжалвано в съответния срок — е да се избегне възможността жалбоподателят непряко да оспори законосъобразността на решение, което не е оспорил своевременно и което поради това е станало окончателно (решение от 4 март 2015 г., *Обединено кралство/ЕЦБ*, T-496/11, EU:T:2015:133, т. 59).
- 86 Освен това трябва да се припомни, че предоставената на съда на Съюза компетентност да тълкува и прилага разпоредбите на Договора по жалба за отмяна, подадена на основание на член 263 ДФЕС, не се отнася до случаите, в които правното положение на жалбоподателя се вписва в рамките на договорни отношения, чийто правен режим е уреден от националния закон, посочен от договарящите страни (решение от 9 септември 2015 г., *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro/Комисия*, C-506/13 P, EU:C:2015:562, т. 18).
- 87 Всъщност, ако съдът на Съюза приеме, че е компетентен да се произнася по отмяната на актове, които са част от чисто договорни отношения, той би рискувал не само да обезсмисли член 272 ДФЕС, съгласно който арбитражна клауза може да възлага на Съюза правораздавателна компетентност, но освен това, в случай че договърът не съдържа подобна клауза, да разшири правораздавателната си компетентност отвъд границите, установени в член 274 ДФЕС, който възлага на националните юрисдикции обща компетентност по спорове, по които Съюзът е страна (вж. решение от 9 септември 2015 г., *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro/Комисия*, C-506/13 P, EU:C:2015:562, т. 19 и цитираната съдебна практика).
- 88 Следователно при наличието на договор, който обвързва жалбоподателя и една от институциите на Съюза, юрисдикциите на Съюза могат да бъдат сезирани с жалба на основание член 263 ДФЕС само ако обжалваният акт цели да произведе задължително правно действие, което излиза извън обвързващото страните договорно правоотношение и което предполага упражняването на публичноправни властнически правомощия, възложени на договарящата институция в качеството ѝ на административен орган (решение от 9 септември 2015 г., *Lito Maieftiko Gynaikologiko kai Cheirurgiko Kentro/Комисия*, C-506/13 P, EU:C:2015:562, т. 20).

- 89 В това отношение е постановено, че жалбата за отмяна е недопустима, когато е подадена срещу дебитно известие или искане за плащане, което се вписва в контекста на споразумението, обвързващо Комисията и жалбоподателя, и което има за цел събирането на вземане, чието основание е в клаузите на това споразумение (вж. в този смисъл определение от 6 януари 2015 г., *St'art* и др./Комисия, T-93/14, непубликувано, EU:T:2015:11, т. 31—33).
- 90 От друга страна, обаче решение, което има изпълнителна сила по смисъла на член 299 от ДФЕС, е обжалваем акт по смисъла на член 263 ДФЕС, при положение че освен ако не е предвидено друго в ДФЕС, то е сред посочените в член 288 ДФЕС. Ето защо основателността на такова решение, което е изпълнително основание, може да бъде оспорвана само с жалба за отмяна по реда на член 263 ДФЕС (определение от 13 септември 2011 г., *SEVA*/Комисия, T-224/09, непубликувано, EU:T:2011:462, т. 59 и решение от 27 септември 2012 г., *Applied Microengineering*/Комисия, T-387/09, EU:T:2012:501, т. 38).
- 91 Общият съд е приел още, че това е така в частност когато представляващо изпълнително основание решение е прието, за да се събере вземане, възникнало по сключен от институцията договор. Всъщност, дори договор от този вид изрично да допуска приемането на такива решения, тяхното правно естество продължава да се определя не от договора или приложимото спрямо него национално право, а от член 299 ДФЕС. Последният обаче не предвижда дерогационен правен режим за представляващите изпълнително основание решения, приети с оглед събирането на договорни вземания (вж. в този смисъл решение от 27 септември 2012 г., *Applied Microengineering*/Комисия, T-387/09, EU:T:2012:501, т. 39). Тъй като правното действие, произведено от представляващото изпълнително основание решение, произтича от упражняването на публичноправни властнически правомощия, приемането на такова решение е проява на упражняването от Комисията на нейните публичноправни властнически правомощия. Освен това трябва да се подчертае, че приетият от Комисията акт, който има изпълнителна сила по смисъла на член 299, първа алинея ДФЕС, определя окончателно намерението ѝ да пристъпи към събиране на своите вземания (вж. в този смисъл определение от 8 май 2013 г., *Talanton*/Комисия, T-165/13 R, непубликувано, EU:T:2013:235, т. 18).
- 92 В случая, за да може обжалваното решение да бъде квалифицирано като решение с чисто потвърдителен характер, е важно по-специално приетите от Комисията предходни актове да могат да бъдат квалифицирани като решения, срещу които може да се подава жалба за отмяна (вж. т. 84 и 85 по-горе). Освен това, за да могат предходните на обжалваното решение актове да бъдат квалифицирани като решения, срещу които може да се подава жалба за отмяна, е важно те да произвеждат задължително правно действие, което излиза извън обвързващото страните договорно правоотношение и което предполага упражняването на публичноправни властнически правомощия, възложени на институцията в качеството ѝ на административен орган (вж. т. 88 по-горе).
- 93 Що се отнася до проекта *PlayMancer*, предходни на обжалваното решение актове са отказът на Комисията, формулиран в писмото ѝ от 31 юли 2013 г., да разреши на жалбоподателя да разсрочи плащането на задължението си в рамките на седем години и нейният мълчалив отказ да удължи срока за плащане на задължението на жалбоподателя вследствие искането му от 2 юни 2014 г.; що се отнася до проекта *Mobiserv*, отказът на Комисията от 6 март 2013 г. да разреши на жалбоподателя удължаване на срока за плащане на задължението му и що се отнася до проекта *PowerUp*, отказът на Комисията от 19 август 2014 г. да даде на жалбоподателя допълнителен срок за плащане на задължението му.
- 94 Тези случаи, в които Комисията отказва да предостави на жалбоподателя улеснения при плащането, обаче не произвеждат задължително правно действие, което излиза извън обвързващите Комисията и жалбоподателя договорни правоотношения в контекста на проектите *PlayMancer*, *Mobiserv* и *PowerUp*. Освен това тези случаи на отказ не предполагат упражняването на публичноправни властнически правомощия, възложени на Комисията в

качеството ѝ на административен орган. Накрая, не може да става въпрос за заобикаляне на срока за подаване на жалба за отмяна, тъй като посочените случаи на отказ са от обхвата на договорните отношения между Комисията и жалбоподателя, а за оспорване на основание член 272 ДФЕС пред съда на Съюза на договорните права и задължения не се прилагат същите срокове за обжалване.

- 95 Следователно е неправилно твърдението на Комисията, че жалбата на жалбоподателя е недопустима, тъй като обжалваното решение представлявало решение, което потвърждава предходните откази на Комисията да предостави на жалбоподателя улеснения при плащането.

[...]

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (трети състав)

реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**
- 2) **Осъжда Systema Teknolotzis AE — Efarmogon Elektronikis kai Pliroforikis да заплати съдебните разноски.**

Frimodt Nielsen

Kreuschitz

Półtorak

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 4 юли 2017 година.

Подписи